

KAYBETMEDEN KIYMETİNİ ANLASAK OLMAZ MI?

Almanya'da Bielefeld'de çalışırken bir gün ders bittikten sonra acıkmış vaziyette kaldığım lojmana döndüm. Alel acele çok sevdiğim menemen yemeği yapıp karnımı doyurmayı düşündüm. Yemek için gerekli malzemeyi doğrayarak menemen yemeğini pişirdim. Besmele çekip ağzıma aldığım ilk lokma ağzıma adeta saman tadı verdi. Çok aç olmama rağmen yemeğin tadını ağzımda bulamadım. Düşündüm, eksik bir malzeme mi koydum? Hayır. Yemeğin yağı, tuzu biberi her şeyi tam. Ama ne var ki tadı yok. İkinci lokmayı aldığımda yine aynı tatsızlık. Hasta değilim, ağzımın tadı yerinde ama yemeğin tadı yok. Açlığım dolayısıyla hem yiyorum, hem düşünüyorum. Sonra buldum ve kendi kendime dedim ki : “ Kadir kardeşim neden şaşıyorsun domates, biber, soğan ülkenin domatesi, biberi, soğanı değil ki”

Dostlarım! Gezmeyi çok severim 1986 yılından beri kardeş okul dolayısıyla Alman dostlarım vesilesiyle Almanya komşu kapım oldu. Sürekli onlar benim, ben de onların misafiri olarak gidip geliyoruz. Manisa Lisesi Müdürlüğünden ayrılmama rağmen dostluğumuz devam ediyor. Kismet olursa programlarım dolayısıyla 24 Ocakta yine Almanya'da olacağım. Bu vesileyle diğer Avrupa ülkelerini de görmek, gezmek nasip oldu. Balkanları gezdim, turlar vasıtasıyla Afrika'yı gördüm, Hac ve umre dolayısıyla Hicaza iki defa gittim geldim. Peygamberimizi ve onun yaşadığı toprakları da çok sevmeme rağmen nerede yaşamak istersiniz diye bana bir soru sorarsanız Merhum İstiklal şairimizin “ **Kim bu cennet vatanına uğruna olmaz ki feda**” diye dillendirdiği “ **ÜLKEMDE – TÜRKİYE'DE YAŞAMAK İSTERİM** “ diye avazım çıktığı kadar bağırırım. Neden mi? izah edeyim: Avrupa' da güneş yok, gölge çok, Afrika ve Hicaz'da güneş çok, gölge yok. Balkanlarda Sebrineca'da neler olduğunu gördük, yüzlerce, binlerce Boşnak Müslüman bacılarımıza kocalarının ve çocuklarının yanında neler yapıldığını duyduk, karartılarak verilen TV. Ekranlarında, boyalı gazete sahifelerinde gördük. Evet dostlarım hem güneşi, hem gölgesi olan bir ülkede yaşıyoruz. Bu ülkenin sera bitkisi de olsa domatesinin, biberinin, soğanının, elmasının, armudunun hatta yerli muzunun dahi tadı başka. Sebze ve meyvelerinin yanında iklim olarak da hiçbir ülkenin yaşamadığı iklimi yaşıyoruz. Yazın gidin Palandökende, Uludağda kayak yapın, pekmezden kar helvası yapıp yiyin, Antalya ege sahillerinde gelin denize girin. Kışın Palandöken ve Uludağda doya doya kayak yapın, gelin Antalya, Ege sahillerinde denize girin. Gidin Karadenizde her mevsim baharı yaşayın. Uzağa gitmeye gerek yok. Manisa'da yaşıyorsanız Ağustosta 15 km. uzaklıktaki Sultan yaylasına, Atalanına çıkın, sonbahar serinliğini yaşayın. İşte böyle bir ülkede yaşıyoruz. Bu ülkeyi dedelerimiz ve ninelerimiz, Nine hatunlar, Fatma bacılar düşmana vermemek için son yongaları torunlarını da alarak cephede kan dökmüşler, can vermişler bu ülkeyi vermemişlerdir. Hele rahmetli Akif'in İstiklal savaşında Kastamonu Nasrullah

Camiinde yaşadığı şu olay, bu ülkenin nasıl kurtulduğuna dair küçük bir anektotdur. Rahmetli Akif İstiklal harbinde arkadaşlarıyla Anadolu'yu karış karış gezerek verdiği vaazlarla halkı cepheye sevk etmiştir. İstiklal savaşının adeta manevi kahramanıdır. Bir öğle namazı Kastamonu Nasrullah caminin içi, dışı erkeklerle, sermafil kadınlarla doludur. Akif kürsüden **“Ey Müslüman kardeşlerim ayağımızın bastığı vatan toprağı kaymak üzere. Bu toprak ayağımızın altından kayarsa, ne sen kalırsın, ne de ben, ne de çoluk çocuğumuz, ne de tarla taka, at ve arabamız, dilim varmıyor ama ne de namusumuz kalır. Eli ayağı tutan kardeşlerim derhal cepheye”** diye verdiği vaaz sonucu Sermafilenden kucağı bebekle inen Safure bacı, kucağındaki bebeğini 80 yaşındaki caminin piri fani hocasının kucağına emanet eder, o kış günü çocuğunun üzerindeki kundak bezini de alarak **“Hocam! Bebeğim size emanet ister bak, istersen bakma. Ben cepheye gidiyorum. Vatan kurtulmazsa ne o kalır, ne de ben. Ama vatan kurutulursa daha nice anneler nice yiğitler doğurur”** diyerek kundak beziyle kuvay-ı milliyeye katılır, yaralı askerlerin yaralarını sarar yemeklerini pişirir. Siz okurlarıma Çanakkale savaşlarını, İstiklal harbini ve tarihimizin şan şeref sahifelerini anlatarak hamaset yapmak istemiyorum. Tarihle övünmek, bal sohbeti yapıp da balı tatmamak gibi bir şeydir. İşte bugün tarih yazılıyor. Biz gelecek nesillere nasıl bir tarih bırakacağız. Tüm haçlılar birleşerek etrafımızda diri İslam ülkesi bırakmadı. Fas, Tunus, Cezayir, Yemen Irak, Suriye gitti. Şimdi sıra **“DÜNYA BEŞTEN BÜYÜKTÜR”** diyen Türkiye kaldı. Bütün amaç bu sesi kesmek. Şimdi akıllarınca sıra bize geldi. Bunu da kahpece içimizdeki terör örgütleriyle koskoca devletimizin yerli, milli Cumhurbaşkanımızı götürerek ülkemizi yutmak istiyorlar. Yiğit, korkusuz Sayın Cumhurbaşkanımız **“Yalnızım, seferberlik ilan ediyorum”** diyerek çığlık atıyor. Lütfen bu seferberlikte yerimizi alalım ve görevimizi yapalım. Yapmazsak ne olur? Önce diğer İslam ülkelerinde olanları hatırlatayım. Cezayir'de 20 yaşındaki Meryem'i silah bahanesiyle çırıl çıplak olarak soyan Fransız askerleri, Bosna'da, Irak'ta dökülen kanların yanında iffeti kirletilen Müslüman kızlarımız, bacılarımız, Suriye'de karılarının ve kızlarının namuslarının kirletilmemesi için İslam âlimlerinden fetva isteyen babalar ve eşler. Sizin de görüp duyduklarınızın hangisini yazayım? Ama ben son duyduğumla gördüğüm bir hadiseyi yazarak yazımı bitireyim. Kayseri Baro başkanı Sayın Cavit Dursun Baro toplantısında yaptığı bir konuşmada **“Arkadaşlar ülkemizin kıymetini bilelim. Ülkemize sahip çıkamazsak, ne bizim ne de diplomamızın bir kıymeti kalır. Şu anda Şam Baro başkanı Kayseri'de inşaatlarda işçi olarak çalışıyor.”** Geçtiğimiz yıl vakıflar haftası nedeniyle Adana Vakıflar Bölge Müdürü Sayın Recep KAFES Bey kardeşimin davetiyle kaldığım Adana'da sınıf arkadaşım Sayın Osman ERGİN beyden daha enteresan şeyler duydum. Aynı apartmanda oturduğu komşusu Şam Lise müdürünün, Halep Ağır Ceza Reisinin çoluk

çocuğunun darma dağın olduğunu, hiç birinden haber alamadıklarını ve karınlarını doyurmak için de Adana'da tarım işçiliği yaptıklarını söyledi.

Sanal medyada vatan sahibi olmanın ne denli önemli olduğunu itiraf eden bir haberle yazımı bitirmek istiyorum.“ **Bu sabah, sabah yürüyüşünden sonra müdavimi olduğum sebze halinin yanındaki amele kahvesine uğradım. Bir masada benimle aynı yaşlarda dört kağıt hurdacısı vardı. Muhabbet ettik. Hepsi de Haleplilermiş. Biri Suriye’de Baas partisi üyelerinden radikal bir solcu, biri Türkmen milliyetçisi, biri Kürt, diğeri de Arap- Türkmen melezi muhafazakâr ve tarikat ehli bir Suriyeli. Sordum. Ahh...! Çekerek anlattılar: ‘Abi biz Suriye’de bırak aynı masada oturmayı, aynı caddede bile birbirimize tahammül edemezdik(68 kuşağı olarak 80 öncesi aynı filmi biz oynadık) Şimdi vatan elden gitti, aynı çöplüğü şimdi omuz omuza beraber karıştırıyoruz. Keşke ülkemizde zamanla omuz omuza olabilseydik.” Sözü bittiği yer.**

Evet, ***eşimize, kızımıza, atımıza, arabamıza, diplomamıza sahip çıkmak istiyorsak, önce Devletimize, ülkemize ve Reisimize sahip çıkalım. Bizim karıştırabileceğimiz bir çöplüğümüz de olmayacak.***

Not: Köşe yazarımız Kadir Keskin “ GENÇLERİN ve EŞLERİN HAYAL DÜNYASINDAN GERÇEK HAYATA PİŞMANLIK İÇİNDE UYANIŞLARI “ konulu konferansıyla Celal Bayar Üniversitesi Fen ve Edebiyat Fakültesi öğrencileriyle beraberdi.